

Китоби Дониёл — яксаду чилу ҳафтум

Нақши ҳаракатҳои динӣ дар шакл додани сиёсати Амрико: аз Пэт Робертсон то Эйтилофи масеҳӣ

Jeff Pippenger

2024-03-20

Мақолаи гузаштаамонро бо сархати зерин анҷом додем:

«Қувваи мӯъҷизаофарине, ки тавассути рӯҳгарой зоҳир мешавад, таъсири худро бар зидди онҳое ба қор хоҳад бурд, ки итоат ба Худоро бар итоат ба одамон интиҳоб мекунад. Паёмҳо аз рӯҳҳо эълон хоҳанд кард, ки Худо онҳоро фиристодааст, то рақунандагони рӯзи якшанbero ба ҳатояшон мутмаин созанд ва таъкид хоҳанд намуд, ки бояд ба қонунҳои кишвар ҳамчун ба қонуни Худо итоат кард. Онҳо аз шарорати бузурге, ки дар ҷаҳон аст, нола хоҳанд кард ва шаҳодати омӯзгорони диниро тасдиқ хоҳанд намуд, ки ҳолати фасодзадаи ахлоқ аз беҳурмат сохтани рӯзи якшанбе ба вучуд омадааст. Ҳашми бузурге бар зидди ҳамаи онҳое барангехта хоҳад шуд, ки аз пазируфтани шаҳодати онҳо сарпечӣ мекунад». «Муборизаи бузург», 589, 590.

«Шаҳодати омӯзгорони динӣ, ки ҳолати фурӯрафтаи ахлоқ аз сабаби таҳқири якшанбе ба вучуд омадааст», нишонае дар роҳи таърихест, ки ба таҳмили парастии офтоб дар Иёлоти Муттаҳида мерасонад. Пэт Робертсон, воизи телевизионии амрикоӣ ва муассиси Шабаккаи масеҳии паҳш (CBN) ва Эйтилофи масеҳӣ, дар интиҳоботи ибтидоии Ҳизби ҷумҳурихоҳ дар соли 1988 барои мансаби Президенти Иёлоти Муттаҳида номзад шуд. Маъракаи Робертсон ба сафарбар кардани интиҳобкуандагони муҳофизакори масеҳӣ ва ба ҳимоят аз масъалаҳои иҷтимоӣ ва ахлоқие, ки бо эътиқодҳои инчилгароёнаи ӯ ҳамроҳ буданд, тамаркуз дошт. Дар вақти интиҳо, дар соли 1989, дар таърихи нахустини ҳашт президенти ниҳой, роҳбар ва муассиси Эйтилофи масеҳӣ барои президентӣ номзад шуд. Таърихи президентии Рейган таърихи охири президенти ҷумҳурихоҳро пешнамун месозад.

Доварии Худо наздик аст, ки муҳите ба вучуд оварад, ки порчаи пешинаро аз «Ҷанҷоли Бузург» ба иҷро расонад ва бо фаъолияти Эйтилофи Масеҳӣ ҳамроҳ бошад. Эйтилофи Масеҳӣ барои рӯ ба рӯ шудан бо мушкилоти ахлоқӣ ва иҷтимоие ба вучуд омад, ки хоҳар Уайт муайян мекунад, ки аз ҷониби онҳое, ки лачоми ҳукуматро дар даст доранд, ҳалнашавандаанд. Эйтилофи Масеҳӣ дар таърихи Рейган ҳаракати монандеро дар ояндаи бисёр наздик намояндагӣ мекунад. Аз лиҳози набавӣ, Эйтилофи Масеҳӣ бо Ҳаракати Ислоҳоти Миллӣ дар давраи бӯҳрони қонуни якшанбе, ки ба қонунҳои Блэр дар солҳои 1880-ум ва 1890-ум вобаста буд, пешнамуда гардида буд. Ҳаракати Ислоҳоти Миллӣ соли 1888 таъсис ёфт, ва хоҳар Уайт махсусан дар навиштаҳои худ ба он ҳаракат муроҷиат кардааст.

«Бӯҳрони азиме халқи Худоро интизор аст. Бӯҳроне ҷаҳонро интизор аст. Муборизаи муҳимтарини тамоми асрҳо акнун дар пеши рӯи мост. Воқеае, ки беш аз чихил сол боз мо бар асоси эътибори каломи нубувват эълон мекардем, ки дар ҳоли фаро расидананд,

ҳоло пеши чашмони мо ба вуқӯъ мепайванданд. Аллакай масъалаи ворид кардани тағйире ба Қонуни асосӣ, ки озодии вичдонро маҳдуд мекунад, ба қонунгузори миллиат пешниҳод шудааст. Масъалаи ба иҷро маҷбур кардани риояи рӯзи якшанбе ба яке аз мавзӯҳои манфиат ва аҳамияти милли таъдил ёфтааст. Мо хуб медонем, ки натиҷаи ин ҳаракат чӣ хоҳад буд. Аммо оё мо барои ин рӯйдод омодаем? Оё мо вазифаеро, ки Худо ба мо супурдааст, — яъне мардумро аз хатари пеши рӯяшон огоҳ кардан, — содиқона адо кардаем?»

Бисёранд, ҳатто аз миёни онҳое ки дар ин ҳаракат барои қорӣ сохтани риояи рӯзи якшанбе иштирокдоранд, аз натиҷаҳои он чи ин амал дар пай хоҳад дошт, кӯр мондаанд. Онҳо намебинанд, ки бевосита бар зидди озодии динӣ зарба мезананд. Бисёранд, ки ҳаргиз даъвоҳои шанбеи Китоби Муқаддас ва бунёди козиберо, ки муассисаи рӯзи якшанбе бар он устувор аст, дарк накардаанд. Ҳар гуна ҳаракат ба ғоидаи қонунгузори динӣ дар ҳақиқат амали гузашт ба папост, ки дар тӯли асрҳои бисёр пайваста бар зидди озодии вичдон ҷанг кардааст. Риояи рӯзи якшанбе ҳамчун як муассисаи ба истилоҳ масеҳӣ вучуди худро аз «асрори шарорат» қарздор аст; ва қорӣ сохтани он дар амал эътирофи принципҳои хоҳад буд, ки айнан санги бунёди Румгарой мебошанд. Вақте ки миллиати мо то ба он дараҷа аз принципҳои ҳукумати худ рӯй хоҳад гардонд, ки қонуни рӯзи якшанберо ба тасвиб расонад, протестантизм бо ин амал бо папагарӣ даст хоҳад дод; ин чизе ҷуз дамидани ҳаёт ба зулме нахоҳад буд, ки дер боз бо иштиёқи тамои фурсати худро мепоид, то боз ба истибдоди фаёл ҷаҳиш кунад.

«Ҳаракати Ислоҳоти Миллӣ, ки қудрати қонунгузори диниро ба қор мебарад, ҳангоми қомилан ташаққул ёфтани ҳамон нофаҳмопазирӣ ва зулмеро зоҳир хоҳад кард, ки дар асрҳои гузашта ҳукмфармо буданд. Дар он айдм шӯроҳои инсонӣ ихтиёрооти ҳоси Илоҳиятро ба худ нисбат медоданд ва озодии вичдонро зер қудрати истибдодии худ паҳш мекарданд; ва барои онҳое, ки ба амрҳои онҳо муқобилат мекарданд, зиндон, бадарға ва марг дар пай меомад. Агар папизм ё усулҳои он бори дигар ба воситаи қонунгузорӣ ба қудрат дароварда шаванд, оташҳои таъкибот бар зидди онҳое, ки вичдон ва ҳақиқатро ба эътироми ҳақиқати оммавӣ қурбон нахоҳанд кард, аз нав аланга хоҳад гирифт. Ин шарр дар остонаи воқеият ёфтан аст.»

«Вақте ки Худо ба мо нур додааст, ки ҳатарҳои пешорӯямонро нишон медиҳад, чӣ гуна метавонем дар назари Ё бегуноҳ биистем, агар аз ба қор бурдани ҳар гуна кӯшише, ки дар қудрати қор, барои пеши назари мардум гузоштани он безътиной қунем? Оё метавонем қонъ бошем, ки онҳоро бе ҳушдор додан барои рӯ ба рӯ шудан бо ин масъалаи басо сарнавиштсоз вогузорем?»

«Пеши рӯи мо эҳтимоли муқоризаи давомдор меистад, бо ҳатарҳои зиндонӣ шудан, аз даст додани қолу қулқ, ва ҳатто ҳуди ҳаёт, то ки шарияти Худоро, ки бо қонунҳои одамон ботил қардонида мешавад, ҳимоя намоем. Дар ин вазъият сиёсатмадории дунявӣ ба итлои зоҳирӣ ба қонунҳои кишвар, ба ҳотири сулҳу мувофиқат, водор хоҳад кард. Ва баъзеҳо ҳатто қунин роҳро аз Навиштаҳо талқин хоҳанд намуд: “Бигзор ҳар шахс ба ҳокимиятҳои боло фармонбардор бошад.... Зеро ҳокимиятҳои мавҷудбуда аз қониби Худо таъйин шудаанд.”»

«Аммо роҳи хизматгори Худо дар асрҳои гузашта чӣ гуна будааст? Вақте ки шогирдон баъд аз эҳёи Масеҳ, Масеҳ ва Ёро маслубшударо мавъиза мекарданд, ҳокимон ба онҳо фармон доданд, ки дигар ҳаргиз дар исми Исо сухан нагуянд ва таълим надиҳанд. “Аммо Петрус ва Юҳанно дар ҷавоб ба онҳо гуфтанд: оё дар назари Худо дуруст аст, ки бештар ба шумо итоат кунем, на ба Худо, худатон доварӣ кунед. Зеро мо наметавонем аз гуфтани он чи дидаем ва шунидаем, худдорӣ намоем.” Онҳо мавъизаи хабари хуши начотро ба воситаи Масеҳ идома доданд, ва қудрати Худо бар ин паём шаҳодат меод». Testimonies, ҷилди 5, 711–713.

Доварии Худо наздик аст, ки дар доираи иҷтимоӣ, иқтисодӣ ва динӣ дар Иёлоти Муттаҳида чунин муҳите ба вучуд оварад, ки барои пешвоёни динӣ мантиқи онро фароҳам месозад, то ба даъват барои эҳёи ахлоқи ҷамъиятӣ оғоз намоянд, чунонки дар солҳои 1880-ум ва 1890-ум ба таври намунавӣ зоҳир гардида буд, ва сипас боз дар таърихи он президенти, ки замони интиҳоро дар соли 1989 нишон дод. «Бӯҳрони бузурге халқи Худоро интизор аст. Бӯҳроне ҷаҳонро интизор аст». Хоҳар Уайт ду саволро матраҳ месозад: «Ҳангоме ки Худо ба мо нур додааст, ки хатарҳои пеши рӯямонро нишон медиҳад, чӣ гуна метавонем дар назари Ӯ бегуноҳ биистем, агар аз ба қор бурдани ҳар кӯшише, ки дар қудрати мост, барои пеши назари мардум овардани он сарфи назар кунем? Оё метавонем қонеъ бошем, ки онҳоро бе ҳушдор волегузорем, то бо ин масъалаи сарнавиштсоз рӯ ба рӯ шаванд?»

Қадам нуре вучуд дошт, ки хатарҳои пешроӣ моро нишон меод, ва агар ҳеҷ нуре намебуд, чӣ гуна Худои меҳрубон метавонист қавми Худро барои он ки паёми ҳушдордиҳандаро пешкаш накардаанд, масъул шуморад, агар онҳо ҳаргиз он паёми ҳушдорро нашонида бошанд? Хонандаи азиз, шумо барои нуре, ки ин мақолаҳо намояндагӣ мекунанд, масъул доништа хоҳед шуд.

Тавсифҳои мушаххаси хусусиятҳои қудрати аждаҳои демократӣ, қудрати пайғамбари қозибӣ ҷумҳуриҳо, қудрати папагӣ, Ислом ва қалисои адвентистиҳои Лоудикия, инчунин Исроили айнӣ дар ин мақолаҳо аз ҷониби қудратҳои ҳоким ҳамчун сухани нафратангез ҳисобида хоҳанд шуд, аммо онҳо паёме аз Қаломи Худоянд, ки бо методологияи «хат бар хат» собит гардидааст, ва он хатҳо фарёд мезананд, ки доварии Худо наздиканд дар басомад афзоиш ёбанд ва шиддат гиранд.

Аз нигоҳи нубувватӣ, Этилифи Масеҳӣ, ки дар таърих қаме пеш аз замони поён, дар соли 1989, ба ҳам омад, татбиқи муҳимтаре дорад аз он ки танҳо ҳаммонандӣ бо солҳои 1880-ум ва 1890-ум бошад. Дар порчае, ки ҳоло аз хоҳар Уайт иқтибос кардем, ӯ спиритизмро ҳамчун яке аз ду роҳе муайян мекунад, ки Шайтон ба воситаи онҳо ҷаҳонро ба асорат мегирад, ва сипас қанд суханро ба баррасии мӯъҷизоте, ки ӯ ба амал хоҳад овард, ихтисос медиҳад.

Пас аз интиҳоботи соли 1988, яъне баъд аз пайдоиши Этилифи Масеҳӣ, дар қаламрави аждаҳо, қаламрави ваҳшӣ ва қаламрави пайғамбари дурӯғин зуҳури азими мӯъҷизаҳои шайтонӣ ба амал омад. Муҳим аст, ки ин падидаҳоро дуруст ба ҳам мувофиқ созем, зеро онҳо омадани Шайтонро, ки худро ба ҷойи Масеҳ вонамуд мекунад, пас аз қонуни якшанбеи ба наздикӣ дар Иёлоти Муттаҳида ҷорӣшаванда, намунавор нишон медиҳанд.

Дар доираи католикӣ, дар солҳои 1990-ум ҷаҳон назорат мекард, ки чӣ гуна зухуроти ба истилоҳ бокираи Марям, бо мӯъҷизаҳои ҳамроҳ, аз қабилӣ хун рехтани ҳайкалҳои муқаддасон, мӯъҷизаҳои зухурот дар осмон, боридаи гулбаргҳо аз осмони беабр ва дигар мӯъҷизаҳои аҳмақонаи шайтонӣ, ба амал меомаданд. Дар он айём ҳазорон нафар аз саросари ҷаҳон ба зиёратҳо мерафтанд, зеро аз фиребҳое, ки ин рӯйдодҳо ба вучуд оварда буданд, мафтун гардида буданд. Дар бораи онҳо китобҳо навишта шуданд, рӯзманигорон таҳқиқ карданд, маҷаллаҳои чун Time ва Newsweek ин чизҳоро дар саҳифаи аввали худ ба тасвир кашиданд.

Дар қаламрави аждаҳо ҳайкалҳои ҳиндуии Ҳиндустон мӯъҷизаҳои шайтонӣ зоҳир мекарданд, зеро ҳайкалҳо қошукҳо ё пиёлаҳои нӯшокиҳои қурбониро, ки бар даҳони ҳайкал гузошта мешуданд, менӯшиданд. Ин падида, ки аз як деҳаи хурди Ҳиндустон оғоз ёфт, мисли қурбоққаҳои Миср дар саросари тамоми кишвар паҳн шуд. Телевизиони хабарии BBC дар бораи ин падида гузорише паҳн кард ва дар охир, гӯё ба таври иловагӣ, хабарнигори BBC дар телевизион ин саволро матраҳ намуд: «Дар ҳайратам, агар мо фардо ба Осорхонаи Лондон рафта, ба яке аз ҳайкалҳои ҳиндӣ як пиёла шир тақдим кунем, чӣ рӯй хоҳад дод?» Дар хабари шомгоҳи рӯзи баъдӣ ҳамон хабарнигорро дар Осорхонаи Лондон нишон доданд, ва ҳангоме ки камераҳо сабт мекарданд, ӯ ба ҳайкали бузурги ҳиндӣ як пиёла шир пешниҳод намуд. Ҳамин ки пиёла ба лабони ҳайкал расид, шир дарҳол ба даруни ҳайкал макида шуд.

Дар доираи спиритизми пешгӯиҳои ҳиндӯни амрикоӣ, бузи сафеде, ки бо номи «Мӯъҷиза» шинохта мешуд, 20 августи соли 1994 дар хоҷагии Дейв ва Валери Хайдер дар наздикии Чейнсвилл, Висконсин, таваллуд шуд. «Мӯъҷиза» бо паҳми сафед ба дунё омад, ва таваллуди ӯ аз ҷониби баъзеҳо ҳамчун иҷроӣ як пешгӯии бумии амрикоӣ доништа шуд. Дар анъанаҳои гуногуни бумии амрикоӣ, таваллуди бузи сафед ҳамчун рӯйдоди муқаддас ва дорои аҳаммияти бузург ба шумор меравад, ки рамзи ягонагӣ, сулҳ ва навсозии рӯҳонӣ аст. «Мӯъҷиза» тавачҷуҳи густурда пайдо кард ва барои бисёр одамон ба рамзи умед ва аҳаммияти рӯҳонӣ табдил ёфт. Пешгӯии бузи сафед решаҳои қадимӣ дорад ва бевосита бо муқаддастарин ёдгории дини спиритистии ҳиндӯни амрикоӣ вобаста аст, зеро маҳз дар достони ибтидоии бузи сафед «найчаи сулҳ» ба ин фарҳанг ворид карда шуд.

Соли 1994, дар қаламрави пайғамбари козиби протестантизми муртад, ҳаракати «Хандаи Муқаддас», ки ҳамчунин бо номи «Баракати Торонто» маъруф аст, моҳи январи соли 1994 дар қалисои Toronto Airport Vineyard Church (ҳоло бо номи Catch The Fire Toronto маълум аст) дар Торонто, Онтарио, Канада оғоз ёфт. Маҳз дар ҷараёни як силсила маҷлисҳои эҳё, ки онҳоро рӯҳониён Чон ва Кэрол Арнотт роҳбарӣ мекарданд, падидаи хандаи идоранашаванда, ҳамроҳ бо зухуроти дигар, аз қабилӣ ларзиш, гиря ва ба замин афтодан, ё тақлид кардани ҳайвонот ва садоҳои ҳайвонот (ки аксаран онро «дар Рӯҳ кушта шудан» ё «дар Худованд маст шудан» меноманд), дар миёни ҳозирон ба вукӯъ омадан гирифт.

Ханда ва дигар зоҳиршавиҳо аз ҷониби иштироккунандагон ба ҳузур ва амали Рӯҳулқудс нисбат дода мешуданд, ки боис гардид барои тавсифи ин падида истилоҳи «Хандаи Муқаддас» ба қор бурда шавад. Ҷаласаҳои эҳғарӣ дар қалисои Toronto Airport Vineyard

диққат ва меҳмононро аз саросари ҷаҳон ҷалб карданд, ки боиси паҳн шудани ин ҳаракат ба калисоҳо ва ҷомеаҳои дигар гардид. Мардум аз тамоми ҷаҳон меомаданд, то ин хандаро таҷриба кунанд, ва ҳангоме ки ба калисоҳои худ бозмегаштанд, он калисоҳо низ аксаран ҳамон зухуроти девиро ба намоиш мегузоштанд.

Пэт Робертсон Шабакаи паҳши масеҳии (CBN)-ро соли 1960 таъсис дод. CBN яке аз нахустин шабакаҳои телевизионӣ буд, ки ба барномаҳои масеҳӣ бахшида шуда буд, ва он дар рушди соҳаи паҳши масеҳӣ дар Иёлотӣ Муттаҳида нақши назаррас бозид. Дар тӯли солҳо, CBN доираи фарогирӣ ва нуфузи худро тавассути телевизион, радио ва расонаҳои рақамӣ густариш дода, ба яке аз бузургтарин созмонҳои расонаии масеҳӣ дар ҷаҳон табдил ёфтааст.

Соли 1988 ӯ Эътилофи Масеҳиро таъсис дод ва ба мақоми президенти Иёлотӣ Муттаҳида номзад шуд. Эътикодоти ӯ ба Ҷунбиши Ислоҳоти Миллӣ ва Иттиҳоди Рӯзи Худованд бармегардад. Ҳар дуи он созмонҳо соли 1888 оғоз ёфта, барои ислоҳоти гуногуни иҷтимоӣ бар пояи усулҳои масеҳӣ тарғиб мекарданд, аз ҷумла манъи машрубот, ҳукуки интиҳоботи занон ва риояи шанбе (якшанбе) ҳамчун рӯзи истироҳат ва ибодат. Ин ҷунбиш таҳти таъсири протестантизми инҷилӣ қарор дошт ва мекушид “миллати масеҳӣ”-ро, ки бо усулҳои Китоби Муқаддас роҳнамоӣ мешавад, барқарор созад. Робертсон ҳамон усулҳоро намояндагӣ мекард, ки ҳам Ҷунбиши Ислоҳоти Миллӣ ва ҳам Иттиҳоди Рӯзи Худованд намояндагӣ мекарданд. Аз ҳамин сабаб, ӯ ҳамчунин Донишгоҳи Ричентро таъсис дод.

Пэт Робертсон соли 1977 Донишгоҳи Ричентро таъсис дод, мутобиқи ҳамон ақидаи католиқӣ, ки Уилям Миллер ба он бо ҷунин ҷасорат муқобилат карда буд. Католикизм ва протестантизми муртад аз методологияи шайтонӣ дар тафсири Китоби Муқаддас истифода мебаранд, ки дар миёни дигар самарҳои ноқудсаи ин боварро ба вуҷуд меорад, ки пеш аз бозгашти воқеии Исо ҳазор соли озоиштагӣ хоҳад буд. Робертсон бовар дорад, ки донишгоҳи ӯ мардону занонро тарбия мекунад, ки дар Давраи Ҳазорсолаи Китоби Муқаддас ҳукумати ҳазорсолаи Масеҳро идора хоҳанд кард. Истилоҳи «регент» маънои шахсро дорад, ки ҳамчун намоянда ё муовини ҳоким ё подшоҳе амал мекунад, ки аз кишвар берун аст.

Пеш аз замони охир дар соли 1989, ва дастикам аз соли 1960 оғоз намуда, ҳамтоёни муосири он ташкилотҳое, ки дар соли 1888 барои қонунгузории якшанбе фишор меоварданд, ба саҳнаи таърих ворид шуданд. Пас аз соли 1989, зухуроти шайтонӣ ҳар се унсури арсаи динии аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари дурӯғинро тақон доданд. Исо ҳамеша анҷоми як чизро бо оғози чизе дигар пайванд медиҳад, ва соли 1989 — «замони охир» дар ояти чиҳилуми Дониёл ёздаҳ — давраи нубувватиро оғоз мекунад, ки бо қонуни якшанбеи наздиқулвукӯ дар ояти чилуякум ба поён мерасад. Ҳангоме ки он қонуни якшанбе фаро расад, Шайтон зоҳиран худро ба ҷойи Масеҳ вонамуд мекунад, ва амали тоҷгузорандаи фиреби ӯ, бо муъҷизот ва шифоҳо, оғоз меёбад.

Таърихе, ки он давраи нубувватиро оғоз мекунад, амали як ҳаракати муртадонаи протестантиро муайян месозад, ки ба қонуни якшанбе мебарад, ва оғози он давра, ки соли

1989 буд, намунаи пешакии он ба шумор мерафт. Дар соли 1989 «девор»-и «пардаи оҳанин» фурӯ афтод, ва дар поёни ин давра «девори ҷудоии Калисо ва Давлат» фурӯ меафтад. Оғози ин давра ду президенти аввалро аз миёни ҳашт президенти ниҳой нишон медиҳад. Оғоз папагиро дар ҳолати ғолиб омадан бар душмани худ — атеизм дар Иттиҳоди Шӯравӣ — нишон медиҳад, ва охир папагиро дар ҳолати ғолиб омадан бар душмани худ — протестантизм дар Иёлотӣ Муттаҳида — нишон медиҳад. Оғоз аввалин касро аз он ҳашт президент (як ҷумҳурихоҳ) муайян мекунад, ки бо зиддимасеҳи нубуввати Китоби Муқаддас даст мепаивандад, ва анҷом охирин касро аз он ҳашт президент нишон медиҳад, ки бо зиддимасеҳи нубуввати Китоби Муқаддас даст мепаивандад. Он президенти аввал ҳамон кас доништа мешавад, ки барои фурӯ овардани девор масъул буд, ва охирин ҳамон касест, ки деворро хоҳад сохт.

Дар соли 1960, то ба замони поён дар соли 1989, Ҳаракати муосири Ислоҳоти Миллӣ оғоз ёфт. Пас аз интиҳобот, мӯъҷизаҳои шайтонӣ оғоз гардиданд. Пеш аз қонуни якшанбе, зуҳури ниҳии ислоҳгарони миллӣ боз сари сиёсии худро баланд хоҳад кард. Ҳангоми қонуни якшанбе, вақти фаъолияти аҷибу мӯъҷизаноки Шайтон фаро расидааст. Пеш аз қонуни якшанбе, аз рӯйи зарурати нубувватӣ, доварӣҳое бояд воқеъ шаванд, ки на танҳо шукуфоии миллии Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико аз байн баранд, балки он доварӣҳо, аз рӯйи зарурати нубувватӣ, бояд чунон саҳт ва даҳшатнок бошанд, ки он мантике барқарор гардад, ки имкон медиҳад онҳое, ки дар ҳаракати ниҳии ислоҳоти миллӣ ҳастанд, яъне миллатгароёни масеҳӣ, сабаби он доварӣҳоро дар он шаҳрвандоне муайян намоёнд, ки ба он чи онҳо рӯзи Худованд меноманд, беҳурматӣ мекунанд.

Мо ин тадқиқотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Агар ҳалқи мо дар он рӯҳияи сустӣ ва беҳоле, ки то имрӯз дар он будаанд, идома диҳанд, Худо наметавонад Рӯҳи Худо бар онҳо бирезад. Онҳо барои ҳамкорӣ кардан бо Ӯ омода нестанд. Онҳо ба вазъият бедор нестанд ва хатари таҳдидкунандаро дарк намекунанд. Онҳо бояд ҳоло, бештар аз ҳар вақти дигар, эҳтиёҷи худро ба хушёрӣ ва амалҳои ҳамоҳангшуда эҳсос намоёнд.

«Кори махсуси фариштаи сеюм бо аҳамияти он дида нашудааст. Худо мехост, ки қавми Ӯ аз мавқеи ки имрӯз ишғол мекунанд, хеле пештар бошанд. Аммо ҳоло, вақте ки вақти он расидааст, ки онҳо ба амал бархезанд, онҳо ҳанӯз бояд омодагӣ бинанд. Вақте ки Ислоҳталабони Миллӣ ба тарғиби тадбирҳои оғоз карданд, ки озодии диниро маҳдуд месохтанд, мардони пешбари мо мебоист вазъиятро дуруст дарк мекарданд ва барои муқобилат ба ин кӯшишҳо бо ҷиддият меҳнат менамуданд. Мувофиқи тартиби Худо нест, ки нур аз қавми мо пинҳон дошта шавад — ҳамон ҳақиқати ҳозирае ки барои ин замон ба он ниёз доштанд. На ҳамаи воизони мо, ки паёми фариштаи сеюмро мерасонанд, воқеан мефаҳманд, ки он паём аз чӣ иборат аст. Ҳаракати Ислоҳоти Миллӣ аз ҷониби баъзеҳо чунон қамаҳамият доништа шудааст, ки онҳо зарур нашуморидаанд ба он таваҷҷуҳи зиёд диҳанд ва ҳатто ҳис кардаанд, ки бо чунин рафтор онҳо вақти худро ба масъалаҳои сарф мекунанд, ки аз паёми фариштаи сеюм ҷудоанд. Худованд бародарони моро биёмурзад, ки ҳамин тавр худӣ паёми барои ин замонро тафсир кардаанд.»

Мардум бояд нисбат ба хатарҳои замони ҳозира бедор карда шаванд. Посбонон дар хобанд. Мо солҳои бисёр ақиб мондаем. Бигзор посбонони асосӣ зарурати ғаврии эҳтиёт кардан ба худро эҳсос намоянд, мабодо фурсатҳои, ки ба онҳо дода шудааст, то хатархоро бубинанд, аз даст диҳанд.

«Агар мардони пешбари анҷуманҳои мо акнун паёмеро, ки Худо ба онҳо фиристодааст, қабул накунад ва барои амал ба саф надароянд, калисоҳо талафоти бузург хоҳанд дид. Вақте ки посбон, шамшерро дар ҳоли омадан дида, карнайро бо садои муайян менавозад, мардум дар тамоми хатт ин огоҳиро такрор хоҳанд кард, ва ҳама фурсат хоҳанд ёфт, то худро барои низои омода созанд. Аммо бисёр вақт роҳбар дар ҳолати тардид истодааст, гӯё мегӯяд: “Биёед аз ҳад зиёд шитоб накунем. Шояд иштибоҳе бошад. Мо бояд эҳтиёт кунем, ки воҳимаи бардурӯғро баланд накунем.” Худи ҳамин тардид ва номуайянии ӯ нидо мекунад: “‘Сулҳ ва амният.’ Ба ҳаяҷон наоед. Натарсед. Дар бораи ин масъалаи ислоҳи динӣ аз он чи лозим аст, хеле бештар гуфта шудааст. Ин ҳама ташвиш фуру хоҳад нишаст.” Бо ин роҳ ӯ дар асл паёми аз ҷониби Худо фиристодашударо инкор мекунад, ва огоҳие, ки барои ба ҷунбиш овардани калисоҳо пешбинӣ шуда буд, аз анҷом додани кори худ бозмеонад. Карнаи посбон садои муайяне намедихад, ва мардум худро барои ҷанг омода намесозанд. Бигзор посбон ҳушёр бошад, мабодо аз сабаби тардид ва таъхири ӯ ҷанҳо барои ҳалокат вогузошта шаванд, ва хуни онҳо аз дасти ӯ талаб карда шавад.»

«Солҳои бисёр мо интизор будем, ки дар кишвари мо қонуни якшанбе ба тасвиб расад; ва ҳоло, ки ин ҳаракат айнан бар сари мост, мепурсем: Оё қавми мо дар ин масъала вазифаи худро иҷро хоҳад кард? Оё мо наметавонем дар барафрохтани байрақ ва дар ба пеш даъват кардани онҳое, ки ба ҳуқуқҳо ва имтиёзҳои динии худ эҳтиромдоранд, ёрӣ расонем? Замон бо шитоб наздик мешавад, ки онҳое, ки ба ҷойи инсон Худоро итоат карданро интиҳоб мекунад, таъсири дасти зулмро эҳсос хоҳанд кард. Пас, оё мо бо ҳомӯш мондан, дар ҳоле ки аҳкоми муқаддаси Ӯ поймол карда мешаванд, Худоро беҳурмат хоҳем кард?»

«Ҳангоме ки ҷаҳони протестантии бо мавқеи худ ба Рум гузаштҳо мекунад, биёед барҳезем, то вазъиятро дарк намоем ва муборизаеро, ки пешорӯи мост, дар воқеияти ҳақиқии он бубинем. Бигзор посбонон ҳоло овози худро баланд кунанд ва паёмеро эълон намоянд, ки барои ин замон ҳақиқати ҳозира аст. Бигзор мо ба мардум нишон диҳем, ки мо дар таърихи нубувват дар қучо қарор дорем, ва бикӯшем рӯи ҳақиқии протестантизмро бедор созем, то ҷаҳонро ба дарки арзиши имтиёзҳои озоии динӣ, ки тӯлонӣ аз онҳо баҳравар будааст, ҳушдор диҳем.

«Худо моро ба бедорӣ даъват мекунад, зеро анҷом наздик аст. Ҳар соате, ки мегузарад, дар сахҳои осмонӣ соати ғавриятест барои муҳайё сохтани қавме бар рӯи замин, то дар манзараҳои бузурге, ки ба зудӣ пеши рӯи мо кушода хоҳанд шуд, нақше иҷро намоянд. Ин лаҳзаҳои гузаранда, ки ба назари мо гӯё арзиши андакдоранд, бо манфиатҳои абадӣ гаронбор мебошанд. Онҳо сарнавишти ҷанҳоро барои ҳаёти ҷовидонӣ ё марғи абадӣ шакл медиҳанд. Суханоне, ки мо имрӯз ба гӯши мардум мегӯем, қорҳои, ки мо анҷом медиҳем, рӯи паёме, ки мо мебарем, бӯи ҳаёт барои ҳаёт ё бӯи

марг барои марг хоҳад буд.»

«Эй бародарони ман, оё шумо дарк мекунед, ки начоти худи шумо, ҳамчунин сарнавишти ҷонҳои дигар, ба омодагӣ вобаста аст, ки шумо ҳоло барои озмоиши пешорӯи мо ба ҷо меоваред? Оё шумо он шиддати ғайрат, он парҳезгорӣ ва садоқатро доред, ки шуморо қодир мегардонад, то ҳангоме ки муқобилият бар зидди шумо барангехта шавад, устувор биистед? Агар Худо ҳаргиз ба воситаи ман суҳан гуфта бошад, замоне хоҳад омад, ки шуморо ба назди шӯроҳо хоҳанд овард, ва ҳар мавқеи ҳақиқате, ки шумо онро нигоҳ медоред, ба саҳтӣ мавриди танқид қарор хоҳад гирифт. Замоне, ки акнун бисёриҳо имкон медиҳанд бар бод равад, бояд ба он вазифае бахшида шавад, ки Худо ба мо супурдааст: омода шудан барои бӯҳрони наздикшаванда». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 714–716.